

LITERAIR

Deze rubriek wordt verzorgd door de Lappersfort Poets Society, een kring van dichters en dichtersessen die de bezorgdheid voor de aarde in poëzie heeft gegoten. Ze nemen het op voor het Lappersfortbos en alle bedreigde bossen en wouden. Hun stem fluistert zich een weg naar het oor van de wereld. Zie ook www.regiobrugge.be/lappersfortpoets.php

schommel

hier zongen meisjes
de zomer vol, duwden elkaar
naar de verte, giehelden
blauwe geheimen naar de wolken

hier blies de wind hun rokjes op
sprongen ze in vrije val
uit hun baan en vielen
als vogels het gras aan

nu zwijgt de schommel, de zomer
hangt windstil in de lucht
in de verte juichen merels
elkaar naar een nieuw nest

ik hoor bij de tuin

als een oude ligstoel
die blij is met de minste billen
ik reik niet hoger dan

de schouders van een paard
mijn bloed is grijs en leeg van adel
ik draaf niet door op hoge benen

liever loop ik op korte poten
over van dank voor wat gras
voor mijn naam in uw mond

en elke morgen balk ik
een lach op uw lippen

op hakken

mijn oude schoenen
heb ik in de tuin geplant
ze passen de grond als gegoten

veters leggen knopen in het gras
en strikken verdwaalde zaden
mos bijt steeds groener in mijn tenen

straks groeien in mijn voetsporen
wilde bloemen. lopen mijn schoenen
over van zomer

kijken naar een bejaard echtpaar

hoe ze daar al uren in mijn hoofd
zitten als in één lichaam

vier ogen in dezelfde richting
dansen in slow motion van de akker

naar de beukenhaag en terug
gaan liggen in hetzelfde gras

plots zwijgt hij de lucht in
op één vinger neemt hij haar mee

naar de leeuwerik die hun blik
steeds hoger in de hemel zingt

hoe genadig moet hun strelen zijn
vindt hij haar borsten nog

mooi. zijn ze met de jaren
naar zijn handen gegroeid

het beleg van de kerselaar

het is de volronde schuld van kersen die in één hitsige nacht
rijp van lijf de spreeuwen naar de bek hangen

ze buikdansen aan bomen, gieren met de wind mee
van de takken en vallen met rode wangen de grond aan

boeren steken stokken in de kruinen maar voor de verlokking
van het vlees valt elke vogel uit de lucht

de bomen trekken hun takken op en kijken toe
hoe het gras weerloos ligt te bloeden

ik heb vandaag een kleine zee gezien

ze lag op haar rug te zonnen in een verre plas
geprangd tussen de steiger en een dreigende
bulldozer van Herbosch-Kiere

een piepkleine zeilboot dreef te glinsteren
op haar strakke waterlijn. de zee lag doodstil
in een put. ook de boot roerde geen vin

misschien gloorde de zon in mijn ogen
maakte de boot naar waarheid grote baren
en zweeg ook het water niet
maar ik heb vandaag de zee gezien

Bio

Ann Van Dessel uit Wespelaar heeft een groot hart voor al wie in het onderwijs uit de boot valt en is moeder van drie heerlijke kinderen. Ze kan zich niet herinneren dat ze geen poëzie schreef. Ze won aardig wat poëziewedstrijden. Gedichten van haar werden opgenomen in bloemlezingen en literaire tijdschriften. Ze houdt twee poëzieschrijfgroepen mee draaiende: Pazzi di Parole en CoLetters.